

3

Ještě jsem vám neprozradil své jméno. To proto, že už není moje. Patří někomu jinému, někomu, kdo kdysi býval mnou, komusi, kým jsem už dávno přestal být. Na světě pravděpodobně nežije ani deset lidí, kteří by si na toho člověka pamatovali, ne proto, že jsem jim něco udělal, ale proto, že ten člověk nebyl nikým, byl šifrou, větou bez významu.

Vzdal jsem se jich. Nechybí mi a ani já jim nescházím.

Pro lidi, se kterými se denně setkávám, jsem tím, za koho mě oni sami chtějí mít. Nic nepředstírám ani nehraju. Jde o to prostě jím být. Na tom, že nemáte žádnou skutečnou identitu, žádnou stálou osobnost, je skvělé, že můžete přecházet z jedné role do druhé jako jeden z těch krabů poustevníků, kteří vklouznou do nové ulity, kdykoli se v dřezu té staré nahromadí příliš mnoho špinavého nádobí.

Pro lidi z branže jsem jedno slovo.

Jako Madonna, Cher, Pelé, Beyoncé, Michelangelo, Platón, Seinfeld.

Jsem Sedmnáctka.

Jsem mladší, než byste čekali.

Upravený, nápadný, někdy až příliš hlučný.

Mluvíím s jedním z těch amerických přízvuků, které je těžké zařadit.

Jsem trochu protivný.

Kecám. *Zatraceně* protivný.

Jestli mě nesnášíte, pak je to v pořádku. Tohle není povolání, ve kterém se musíte někomu líbit.

*

Jsem Sedmnáctka, protože přede mnou existovalo dalších šestnáct.

Označit se číslem je jako dostat medaili. Jako být pětáctýřicátým prezidentem Spojených států, dvanáctou Miss Universe nebo úřadujícím mistrem světa v boxu v těžké váze. Znamená to, že jste nejlepší. Nejemocnější, nejkrásnější, nejsilnější nebo, v mém případě a v šestnácti případech přede mnou, nejsmrtonosnější, a proto nejobávanější.

Nikdo přesně neví, kdo byl Jednička. Já sázím na Zikmunda Markoviche Rosenbluma, kterého si možná budete chtít vygooglit, pokud máte po ruce někoho, kdo vám bude sbírat oční bulvy poté, co vám vyskočí z důlků a rozkutálí se po ulici.

Je jediným z nás, koho najdete na Wikipedii. Dvojkou byl kluk, kterému rodiče nechal zavraždit car; sám skončil jako bezdomovec, na začátku Velké války ho unesla německá rozvědka, vycvičila ho pro špionáž a sabotáže a pak ho vrátila do ulic Petrohradu, odkud posílal zprávy o pohybu vojsk. Jenže se tajně obrátil proti svým německým pánům a stal se dvojitým agentem. A to mu nebylo ani dvanácti let.

Trojka až Patnáctka jsou bezpečně mrtví. Asi vás nepřekvapí, že žádný z nich nezemřel přirozenou smrtí, pokud nepočítáme pád z okna (Sedmička) nebo z Boeingu 737 (Třináctka).

Šestnáctka, můj předchůdce, je velkou neznámou. Prostě se vypařil. Do důchodu odešel na vrcholu sil z důvodů, které jsou všem naprosto neprůhledné. Ze dne na den a už ho nikdy nikdo neviděl.

A já? Zabydlel jsem se v jeho ulitě.